ДОЛАЗАК ПОСЛАНИКА МУХАММЕДА НАГОВЕСТИЛЕ СУ ПРЕТХОДНЕ КЊИГЕ

بشارة الكتب السابقة بالنبي صلى الله عليه وسلم

<Српски – Serbian – صربي>

др. Абдул-Мухсин бин Зебн ел-Мутајри

د. عبد المحسن بن زبن المطيري

Превод: Амра Дацић

Рецензија: Љубица Јовановић

ترجمة: عمرة داتسيتش

مراجعة: ليوبيتسا يوفانوفيتس

Долазак Посланика Мухаммеда, мир над њим, наговестиле су претходне Књиге

Под претходним небеским Књигама подразумевамо сведочења у Тори, Јеванђељу и другим претходним објавама које су казивале о истинитости Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и о наднаравном делу - Кур'ану, с којим га је Бог послао. Узвишени Бог је рекао (у преводу значења):

„Он је споменут у књигама посланика претходних.“ (Кур'ан, Песници, 196)

Исламски учењак Ел-Куртуби, Бог му се смиловао, коментаришући овај кур'ански одломак, казао је:

„То јест, наговештај његовог доласка налази се у претходним књигама, односно, у књигама веровесника. Неки су казали да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, споменут је у претходним књигама, као што то Узвишени каже: **'...онима који ће да следе Посланика, веровесника, који неће да зна ни да чита ни да пише, којег они код себе, у Теврату (оригиналној Тори) и Инџилу (оригиналном Јеванђељу), записаног налазе.'“**[1]

Узвишени Бог је рекао:

„А када Иса (Исус), син Мерјемин (Маријин), рече: 'О синови Израиљеви, ја сам вам Божији посланик да вам потврдим пре мене објављени Теврат (оригиналну Тору) и да вам донесем радосну вест о посланику чије је име Ахмед, који ће после мене доћи, и кад им је он донео јасне

[1] Кур'ан, поглавље Бедеми, одломак 157.

докaзe, oни рeкoшe: 'Овo je прaвa врaџбинa!'“ (Кур'aн, Боjни ред, 6)

Узвишeни Бoг нaм oбjaшњaвa дa Вeрoвeсник, нeкa су Бoжиjи блaгoслoв и мир нaд њим, и њeгoви слeдбeници нису искључивo спoмeнути у Тoри и Јевaнђeљу пo свojим имeнимa, вeћ и пo oсoбинaмa тaкoђe. Узвишeни je рeкao:

„Мухaммeд je Аллaхoв (Бoжиjи) пoслaник, a њeгoви слeдбeници су стрoги прeмa нeвeрницимa, a сaмилoсни мeђу сoбoм; видиш их кaкo сe клaњajу и лицeм нa тлe пaдajу жeлeћи Аллaхoву нaгрaду и зaдoвoљствo - нa лицимa су им знaци, трaгoви oд пaдaњa лицeм нa тлe. Тaкo су oписaни у Тeврaту (Тoри). А у Инџилу (Јeвaнђeљу): oни су кao биљкa кaд издaнaк свoj избaци пa гa oндa учврсти, и oн oj aчa, и испрaви сe нa свojoj стaбљици изaзивajући дивљeњe сиjaчa - дa би Он сa вeрницимa нajaдиo нeвeрникe. А oнимa кojи вeруjу и дoбрa дeлa чинe Аллaх oбeћaвa oпрoст и нaгрaду вeлику.“ (Кур'aн, Пoбeдa, 29)

Штaвишe, Узвишeни Бoг je у прeтхoдним oбjaвaмa тoликo oписao Свoгa Вeрoвeсникa, нeкa су Бoжиjи блaгoслoв и мир нaд њим, дa су људи o њeму знaли кoликo нeкo oд њих пoзнaje и влaститo дeтe! Узвишeни je рeкao:

„Они кojимa смo дaли Књигу (тj. Јeврejи и хришћaни) знajу Пoслaникa кao штo синoвe свoje знajу, aли нeки oд њих зaистa свeснo истину прeкривajу.“ (Кур'aн, Ел-Бeкaрa, 146)

У нaстaвку слeдe нeки цитaти из Тoрe и Јeвaнђeљa:[2]

[3] Мнoги учeњaци нaписaли су дeлa у кojимa су сaбрaли цитaтe из Тoрe и Јeвaнђљa, aли и из других прeтхoдних књигa, кojи гoвoрe o истинитoсти вeрoвeсништвa вeрoвeсникa Мухaммeдa, нeкa je Бoжиjи блaгoслoв и спaс нaд њим. Мeђу њимa су: Ибрaхим Хaлил Ахмeд, кojи je нaписao дeлo „Мухaммeд у Тeврaту и Инџилу и Кур'aну", Мисиoнaр Ахмeд Дидaт, кojи je нaписao дeлo „ Мухaммeд, нeкa je Бoжиjи мир и блaгoслoв нaд њим, у Библиjи", Др. Ахмeд Хиџaзи eс-Сикa, кojи je нaписao дeлo „Рaдoснa вeст o вeрoвeснику Ислaмa у Тeврaту и Инџилу", Др. Сaлaх Сaлих eр-

У Тори, у Поновљеном закону (18:15-30) пише:

„Подигнућу им пророка између браће њихове, као што си ти. Речи Своје ставићу у уста његова,[3] да им каже све, што му заповедим. А ко не послуша речи Мојих, што ће их говорити у име Моје, тога ћу Ја сам повући за то на одговорност и осветићу му се.“[4]

У Поновљеном закону (18:9-13), такође, пише:

„Рече Мојсије синовима Израиљевим: 'Немојте следити гатаре нити врачаре... Пророка, између браће ваше, као што сам ја, подигнуће вам Господ. Њега слушајте!'“

У Јеванђељу по Јовану (14:15) пише:

„Исус рече ученицима својим: 'Ја сада одлазим, а доћи ће вам Утешитељ[5], Дух истине, који неће да говори

Рашид, који је написао дело „Радосне вести о листовима следбеника књиге“; 99 делилен ала вуџудин-небијјил-мубешшер бихи фит-Теврати вел-Инџили", У делу Ибнул-Кајјима „Хидајетул-хајара фи еџвибетил-јехуди вен-несара" постоји читаво поглавље које носи назив „Нусусул-кутубил-мутекаддиме фил-бешарети бин-небијј, нека је Божији мир и благослов над њим". Такав је случај и са делом његовог учитеља Ибн Тејмијје „Ел-Џевабус-сахих лимен бедделе динел-месих".

[3] Тј. научиће напамет Божији говор, а следбеници Књиге нису напамет учили ни Тору ни Јеванђеље.

[4] Ове речи сличне су значењу одломка из кур'анског поглавља Имранова (Амрамова) породица: **„Бог је од сваког веровесника коме је Књигу објавио и знање дао - обавезу узео: 'Кад вам, после, дође посланик који ће потврдити да је истина оно што имате, хоћете ли му сигурно поверовати и сигурно га помагати? Да ли пристајете и прихватате да се на то Мени обавежете?' - Они су одговорили: 'Пристајемо!' 'Будите, онда, сведоци' - рекао би Он - 'а и Ја ћу са вама сведочити.' А они који и после тога главе окрену, они су заиста неверници.“** (Кур'ан, Имранова породица, 81-82).

[5] Неки преводи уместо речи „Утешитељ'' наводе реч „Доброчинитељ".

по прохтевима својим, већ онако како му се каже. Он ће о мени да сведочи, а и ви исто такође, јер ви сте уз мене између свих људи."[6]

Хришћани су дуго времена скривали Јеванђеље по Варнави у којем се стриктно спомиње име Мухаммед, име нашег Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим, и да је, заправо, он веровесник и последњи посланик чији долазак Месија радосно наговештава.[7]

Истину је рекао Аллах:

„...онима који ће да следе Посланика, веровесника, који неће да зна ни да чита ни да пише, којег они код себе, у Теврату (оригиналној Тори) и Инџилу (оригиналном Јеванђељу), записаног налазе. Који ће од њих тражити да чине добра дела, а од одвратних одвраћати их, који ће им лепа јела дозволити, а ружна им забранити, који ће их терета и тешкоћа које су они имали ослободити. Зато ће они који буду у њега веровали, који га буду подржавали и помагали и светло по њему послано следили - постићи оно што буду желели.“ (Кур'ан, Бедеми, 157)

Преноси се од Атаа ибн Јесара: „Сусрео сам Абдуллаха ибн Амра ибн ел-Аса, нека је Бог задовољан њим, и рекао сам му: 'Обавести ме о својству Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, у Тори!' 'Хоћу,' одговорио је. Он је, тако ми Бога, у Тори описан са неким својим атрибутима из Кур'ана, као: **„О Веровесниче, Ми смо те послали као сведока, доносиоца радосне вести и опомињача."**[8] Заштитниче неписмених, ти си Мој роб и Мој посланик. Дао сам ти име Мутевеккил (онај који се ослања на

6 Др. Хиџази навео је више од педесет цитата из Јеванђеља који радосно наговештавају нашег Веровесника, нека је Божији благослов и спас над њим.

7 Погледати дело „Ел-Ихтилафу вел-итифаку бејне Инџили Бернаба вел-енаџилил-ербе'а" од Мухаммеда Абдуррахмана Аведа - делатност Дарул-Бешир из Каира. У том делу су споменути неки цитати из Јеванђеља по Варнави.

8 Кур'ан, поглавље Савезници, одломак 45.

Бога). Онај који није груб и осоран, који не галами по трговима, који на зло не враћа злим, него опрашта и покрива увреде. Бог нећe да га узме Себи док не исправи искривљену веру и док људи не буду говорили: 'Нема истинског божанства осим Аллаха, и њоме им отвори слепе очи, глуве уши и оклопљена срца.'“ (Бележи Бухарија)

Имам Ахмед још је додао: „Рекао је Ата: Срео сам Ка'ба[9] и упитао га о овоме, па ми је све у реч исто казао, осим што је Ка'б додао своје речи: 'Слепе очи, глуве уши и оклопљена срца.'“ (Бележи Ахмед)

Преноси се од Ебу Сахре ел-Укајлија: **„Неки човек, бедуин, рекао ми је: 'За време живота Божијег Посланика, нека је Божији благослов и мир над њим, донео сам неку робу у Медину. Када сам завршио са продајом, рекох: 'Пронаћићу тог човека и саслушаћу шта то говори!' Рече: 'Сусрео сам га док је ходао заједно са Ебу Бекром и Омером, па сам их следио све док нису дошли до неког човека, Јеврејина, који је отворио Тору и из ње читао, па се тако тешио због свога најбољег и најлепшег детета које му је било на самрти. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, му рече: 'Заклињем те Оним који је Тору објавио, да ли се у тој твојој књизи налазе моје особине и место мог појављивања?' Он одмахну главом, негирајући на његово питање. Тад му син рече: 'Да, тако ми Онога који је објавио Тору! Ми заиста наилазимо у нашој књизи на твој опис и опис места где ћеш да се појавиш. Сведочим да нема истинског божанства осим Аллаха и да си ти Божији посланик.' Рече: 'Удаљите Јевреје од овога вашег брата. Затим је преузео обавезу његовог опремања и умотавања у кефине (платно**

9 Ка'б је био Јеврej, јеврејски учењак, који је касније примио ислам.

којим се умотавају умрли), па му је клањао џеназу (погребну молитву).'"[10]

У најзанимљивије приче које сам прочитао везане за ову тему спада и прича везана за имама Ебу Мухаммеда Абдуллаха ел-Мајуркија ет-Терџемана (умро 832. године по Хиџри), који је био један од најпризнатијих хришћанских свештеника у своме времену. Штавише, требао је да постане Папа. Али, примио је Ислам управо онда када је наишао на цитат из Јеванђеља у којем се радосно наговештава долазак Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим. Након тога написао је књигу[11] коју је поделио у два дела: у првом делу образложио је свој прелазак на Ислам, а други део посветио је детаљним аргументима којима се разоткрива и оповргава хришћанско учење.[12] Своју причу о преласку на Ислам испричао је на седамнаест страница. Ево њиховог сажетка:

Рекао је: „Знајте, Бог вам се смиловао, да моје порекло води из града Мајорке[13]. Мога оца су сматрали угледним грађанином Мајорке, а осим мене, он није имао друге деце. Када сам напунио шест година, предао ме једном учитељу свештенику. Пред њим сам читао Јеванђеље тако да сам већину научио у року од две године, што није био обичај у мом народу. Након тога посветио сам се учењу језика Јеванђеља и логике, што је потрајало још шест година. Затим сам из свога места отпутовао у град Лоредо, хришћанско

[10] Бележи Ахмед у свом „Муснеду'', број 22981, са веродостојним ланцем преносилаца. Учењак Албани је ово предање оценио веродостојним у делу „Силсилетус-сахиха", у седмом тому, под бројем 3269.

[11] „Тухфетул-ерибi фир-редди ала ехлис-салиби"

[12] Једно од поглавља овог дела књиге третира сведочење Торе, Јеванђеља и Псалми, и свих других претходних књига о посланству нашег посланика Мухаммеда, нека је Божији благослов и спас над њим.

[13] Залив у Средоземном мору, на истоку Шпаније. Погледати: „Тухфетул-ериб", стр. 61.

место чувено по знању у тој регији, које припада Каталонији,[14] у којем се окупљају хришћански ученици који желе да стекну то знање. Њихов број достиже хиљаду и пет стотина ученика, а о њима одлучује свештеник пред којим уче. У том граду сам шест година учио природнословне науке и астрологију, да бих у наредне четири године поново учио Јеванђеље и његов језик. Након тога отпутовао сам у велики град Болоњу, у земљу Ембердију, где се сваке године окупља више од две хиљаде људи који желе да стекну знање. Сви су у истој одори, мантилу који је обележје побожности. Härановао сам у једној цркви чувеног и поштованог свештеника, старца Николе Мортеле. Људи су га сматрали изузетно угледним због његовог знања, побожности и аскетизма. У свом времену он се посебно одликовао у односу на друге познате хришћане, па су се сва важна питања о хришћанству њему постављала, одакле год да су она долазила, било од краљева или других људи. Обично би уз та питања долазио и покоји вредан поклон, што је било посебна жеља људи, који су настојали да стекну његов благослов, да прихвати њихове дарове и да се тиме поносе.

Пред овим свештеником учио сам о темељима и прописима хришћанства. Служећи му и обављајући разноврсне дужности, стекао сам његово поверење и толико сам му се приближио да ме је сматрао једним од својих најприснијих пријатеља. Толико смо постали присни да ми је дао и кључеве свога дома и његових ризница хране и пића. Све то ми је дао у руке, а из мноштва кључева само је издвојио кључ од своје собице у којој се често осамљивао. Највероватније да је у тој собици чувао и своју имовину коју је добио на поклон, а Бог најбоље зна!

Као што то већ рекох, дружио сам се са њим учећи од њега и служећи му пуних десет година. Једног дана се разболео, па није дошао на час. Ученици су га чекали, користећи време за понављање неких научних питања, све док

[14] То је покрајина у Андалузији. Погледати: „Тухфетул-ериб", стр. 63.

се није повела прича о Божијим речима из Јеванђеља а изговорених језиком Исуса, нека је Божији благослов над њим, где се каже да ће након њега да дође веровесник по имену 'Хваљени'[15]. Почели су да се расправљају о томе који је то веровесник, па је свако од њих нешто казао сходно своме знању. Развила се жустра дискусија и полемика о наведеној теми. Напослетку, разиђоше се без сазнања и било какве користи. Када сам стигао у свештеников дом, упита ме: 'Како сте провели данашњи дан, јесте ли шта истраживали у мојој одсутности?' Обавестио сам га о разилажењу у погледу имена 'Хваљени, и пренео му разнолика мишљења која су изнесена. Он ме упита: 'А какво је било твоје мишљење?' Рекох: 'Одговорио сам онако како је на ту тему казао тај и тај судија у своме коментару Јеванђеља.' 'Није лоше, близу си био!', рече ми свештеник. 'Тај и тај је погрешио, а био је близу тачног одговора. Истина је сасвим другачија, јер тумачење тог часног имена могу да дају само велики учењаци, а ви још увек немате довољно знања!', рече. У том часу похитах ка његовим стопалима, па почех да их љубим, и рекох: 'Господине, ви добро знате да сам вам дошао из далеког места, и да сам вам на услузи ево већ десет година. Вашом заслугом стекао сам много знања које не може ни да се изброји! Да ли бисте били љубазни да ме подучите и о овом имену?!' Тада је старац заплакао, па ми је кроз сузе рекао: 'Синко мој, тако ми Бога, толико си ми драг и толико те волим због твога несебичног пожртвовања да ми будеш на услузи. Знање о овом имену крије величанствене користи, међутим, заиста се бојим за твој живот због тог имена... Бојим се да би те истог тренутка хришћани убили!' Замолих га: 'Господине, нећу да говорим ни о чему што ми у поверењу кажете, осим ако ми то ви

[15] Погледати: „Јеванђеље по Јовану", 15:14-17. У њему је наведена реч "Периклитос" која је у арапском преводу преведена са речју 'ел-му'иззи', што је заправо намерна измена. Исправно је да је њено значење „онај којег много хвале''. Погледати: „Тухфетул-ериб", стр. 266-267.

заповедите, тако ми великог Бога, тако ми истине Јеванђеља и онога који га је донео!'

Рече ми: 'У реду. Знај, синко, да је 'Хваљени' једно од имена Мухаммеда, веровесника муслимана. Њему је спуштена четврта књига споменута у речима Данијела, нека је Божији благослов над њим. Он је обавестио да ће њему да буде спуштена ова књига, и да је његова вера - једина права вера, и да су његови следбеници - прочишћени народ који је споменут у Јеванђељу.'

Рекох: 'Па, какво је ваше мишљење о вери ових хришћана?' 'Синко мој, да се хришћани држе првобитне Исусове вере, следили би Божију веру, јер је Исусова и вера свих веровесника Божија вера коју су хришћани изменили и занегирали', рече ми. Упитах: 'Господине, шта требам да учиним да бих се спасио?' Рече ми: 'Синко мој, требаш да прихватиш Ислам као своју веру.' 'Да ли ће да буде спашен онај који га прихвати?', упитах га ја, а он ми рече: 'Да, биће спашен и у овосветском и у будућем животу.' Упитах га: 'Господине, разуман човек ће увек да одабере оно што је најбоље за њега. Ако сте спознали вредност вере Ислама, шта вас то спречава да га ви прихватите?' 'Синко мој, Бог ми није подарио ову спознају у младости, већ тек у позним годинама, када је моје тело већ оронуло. Да ми је Бог дао упуту у твојим годинама, све бих напустио и прихватио бих истинску веру. Љубав према овосветском животу је извор свих грешака, а и ти си свестан мога угледа, славе, богатства и наклоности коју уживам међу хришћанима. Када би се приметио било који траг Ислама у мом животу, веома брзо би ме убили. Ако замислиш да побегнем међу муслимане и тако да се од њих спасим, па да им кажем: 'Ево мене, постао сам муслиман!', рекли би ми: 'Од уласка у праву веру само си себи помогао, па немој да нам приговараш због свог уласка у Ислам јер си се њиме спасио Божије казне!' Након тога бих остао међу њима као оронули и сиромашни старац са деведесет година живота. Не познајем њихов језик, а они не би познавали моје право које имам код

њих.'[16] Рекох: 'Господине, да ли је то савет да одем у муслиманску земљу и прихватим њихову веру?' Рече: 'Ако си разуман, ако желиш да будеш спашен, онда пожури да то и учиниш, чиме ћеш да оствариш благодати овосветског и будућег живота! Међутим, синко мој, о овоме што смо причали никоме немој да говориш, чувај то као своју велику тајну. Ако би од тебе нешто осетили, хришћани би те у трен ока убили, а ја ти не бих могао притећи у помоћ. Не би ти ни користило да се позовеш на моје мишљење, јер ја бих га порекао, а мој суд о теби признатији је од твог суда о мени. Уколико се било што прочује, знај да сам ја чист од тога!' Тада сам се зарекао да ћу да поступим онако како је од мене тражио!

Након тога припремио сам се за путовање и опростио се са њим. Приликом одласка, изговорио је лепе молитве за мене. Упутио сам се ка своме граду Мајорци, а након тога сам отпутовао на Сицилију где сам остао пет месеци чекајући брод којим бих отпловио ка муслиманској земљи. Коначно је пристао брод који је пловио за град Тунис, па сам у предвечерје отпутовао са Сицилије. У Тунис смо пристали пре подне. Одмах по доласку у Тунис, о мени се прочуло у кругу хришћанских свештеника и трговаца из тог краја. Дођоше преда мном и поведоше ме своме дому. Код њих сам боравио четири месеца, у обиљу благодати које су ми пружили својим гостопримством. Након тога сам их упитао да ли у султановом дворцу има неко ко познаје језик хришћана. У то време султан беше наш првак Ебул-Аббас Ахмед, Бог му се смиловао. Хришћани ми казаше да у султановом двору има једна фина и угледна особа, др. Јусуф, султанов лекар, који се сматра

[16] Ова констатација заправо представља ружно мишљење о муслиманима, јер они нису такви. Међутим, посреди је нешто сасвим друго, као што је и сам рекао: „Љубав према овосветском животу је извор свих грешака''. Један стручњак за хришћанство и хришћанску историју, који је такође и професор на Исламском универзитету у Медини, говорио нам је да је овај човек ипак прихватио ислам и да су га хришћани због тога убили.

једним од султану блиских и најпослушнијих људи. Тој информацији сам се много обрадовао. Распитао сам се о кући тог лекара, па су ми је показали. Коначно сам се са њим и сусрео, и објаснио сам свој случај и разлог доласка. Човек се томе необично много обрадовао, нарочито због тога што ће врхунац овог доброг дела - мог прихватања Ислама, да буде окончан његовим посредством. Узјахао је свог коња и одвео ме султану. Када је дошао код њега, обавестио га је о сусрету са мном, па је затражио дозволу да и ја уђем. Дошао сам пред султаном, а прво што ме је упитао било је колико имам година. Рекох му да имам тридесет и пет година. Затим ме је упитао о томе које сам науке изучавао, па сам га обавестио. Рече ми: 'Добро нам дошао, прими Ислам са Божијим благословом!' Обратио сам се преводиоцу, споменутом лекару: 'Реци султану да се увек дешава да, када неко изађе из вере, следбеници те вере почну ружно да говоре о њему и оповргавају његова мишљења. Желео бих да будете толико добростиви и љубазни да у своме присуству окупите хришћанске трговце и свештенике, да их упитате и од њих чујете шта ће о мени да кажу. Након тога ћу, ако Бог да, да прихватим Ислам.' Уз посредство преводиоца, рече ми: 'Тражио си исто оно што је некада затражио Абдуллах ибн Селам од Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим.'

Након тога позвао је хришћанске свештенике и њихове трговце, а мене је увео у одају која је била у непосредној близини окупљених хришћана. Када хришћани уђоше, он их упита: 'Какво је ваше мишљење о новом свештенику који је стигао на последњем броду?' Рекоше му: 'Господару, то је велики учењак наше вере. О њему су наши прваци казали да још нису запамтили хришћанина да је на његовом степену знања у погледу световног и верског образовања!' 'Шта бисте о њему рекли ако би прешао на Ислам, упита их. Рекоше: 'Тражимо уточиште код Бога од тога, он то никада не би учинио!' Када је саслушао шта су о мени хришћани казали, позвао ме је да уђем. Дошао сам пред султана и у присуству

хришћана донео шехадет[17] - сведочење о истини. Њихова лица одједном постадоше смркнута. Рекоше: „На ово га није навело ништа друго до жеља за женидбом, јер се наши свештеници не жене!' Изашли су тужни и разочарани. Султан, Бог му се смиловао, прописао ми је да за сваки дан у једној установи добијам плату у износу од четвртине динара и венчао ме са кћерком ходочасника Мухаммеда ес-Саффара. Када сам одлучио да је ка себи доведем и са њом да ступим у однос, даровао ми је стотину златних динара и нову и лепу одећу. Ожени сам се и са њом живео. Родила ми је сина којег сам назвао Мухаммед (Хваљени) због благослова у имену нашег Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим."[18]

Одломак из књиге ***„Непорециви аргументи о истинитости посланства Мухаммеда мир над њим“.***[19]

[17] Шехадет је арапска реч која значи *сведочење*. У терминолошком значењу шехадет је сведочење (Ешхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху) да нема другог истинског бога осим Аллаха (Бога) и да је Мухаммед Божији роб и Божији посланик. Изговарањем шехадета се постаје муслиманом. Међутим да би шехадет (сведочење ислама) био исправан, онај који га изговара мора испунити следеће услове: да зна значење шехадета и шта оно захтева, да је чврсто убеђен у оно што изговара без имало сумње, да то ради искрено само ради Бога, да његов шехадет буде истинит, тј. да се слаже са оним што је у срцу, да воли све оно што шехадет захтева и да мрзи супротно томе, да речи шехадета прихвати истинским прихватањем и да следи и покорава се ономе што оне захтевају.

18 „Тухфетул-ериб фир-редди ала ехлис-салиб", од Ебу Мухаммеда, Абдуллаха ел-Мајуркија ет-Терџумана, стр. 61-67. Издавачка кућа Дарул-беша'ир из Бејрута, прво издање, 1988. године са одређеним корекцијама на тексту.

[19] http://islamhouse.com/sr/books/2786508/